

СТАРМЛАДИ

ХУМОРИСТИЧНО-САТИРИЧАН ЛИСТ.

Број II. и 12.

У Новом Саду, 16. октобра 1907.

Год. I.

Опет Јаков оштри ноже.

После силнијех шамара,
Глава му је баш отекла,
А савести давно нема,
Та га није много пекла.

Црна му је образина,
Подносила све то лако,
Кукавица он би био,
Кад би стога он заплак'о.

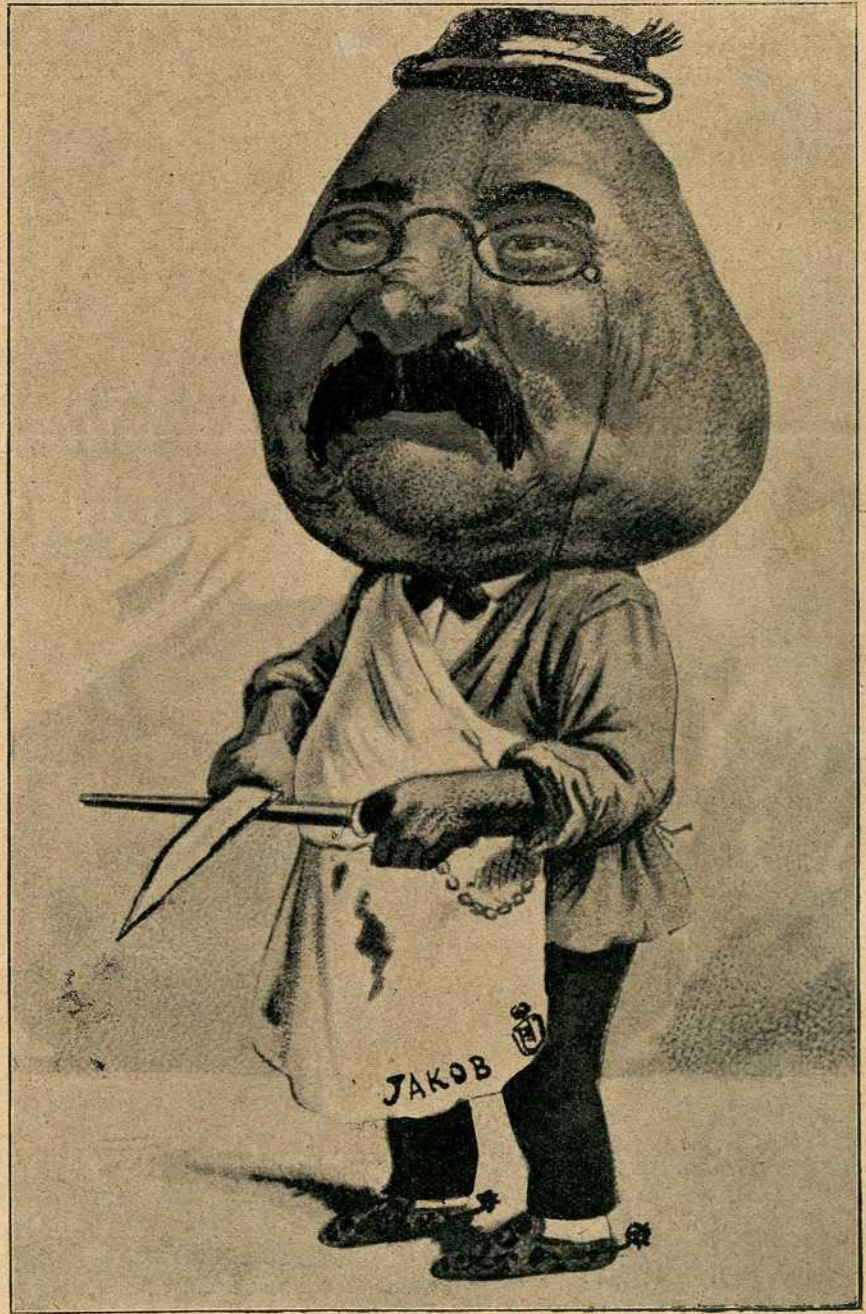
Издајицом назваше га,
Свесни Срби, сви Словени,
Својим братом хазафићем,
Сви Чивути и шовени.

Док је шамар богат пуц'о,
Ђутао је — а шта може,
Ал' гледајте сад Јакова
Опет оштри своје ноже.

У глави му, бучи, кипи
Надимљу, с беса груди.
Опет Јаков ноже оштри
Клонте га се добри људи.

Природе је тако худе,
Да не воле видит људе,
Сапутај га српски роде
Док те жива не прободе.

Стармлади.

НАРОДНИ ДАН. (10. октобар).

Поздрављајући народни празник,
Ко дан слободе, — прво знамење,
Које ће срушит труле стубове,
Шовен-биљци почупат корење.

Народ је једини извор снаге,
Који све даје, а мало прима,
Угњетен од лажних домољуба
Једнака права тражи сад свима.

Диже се сложне за опште право,
Гласа, Слободе, живота боља,
О њему ал' с њиме паћеним,
Може се чути народна воља.

Па ступај у борбу и даље, смело
Ти који су сваком своје даво,
А угњетени кличемо с тобом:
Да живи опште народно право!
Елвап.

БОЖЈА РИЈЕЧ.

Бог је Босни избро мјесто,
Спустио је једне зоре
Измеђ двије сестре миле:
Србије и Црне Горе.

Тад је рек'о, — шта је рек'о
Давно ј' било, не памтимо;
Нема сумње, е је рек'о,
Да се братски загрлимо.

Бог је рек'о не то само,
Нег и нешто много више, —
Ал' вјекови искушења
Ту рјеч божју заглушише.

Хајдмо, Срби, у три храма.
Ту у светог мира сјену
Мол'мо Бога великога
Да понови рјеч речену.

† Стармали.

Модерни „компиониста“.

Б: Јесте ли чули да сам компоновао неке нове песме.
А: Лепо! Пазите само, да вас не ухвате.

 Читајте ово:

Политичке протуве

или

сами се крстили.

Како сви српски листови пишу шале о радикалима, по неки љубимац чак и пресађује «Стармладов» начин сатирисања, те то исто само мало друкчије доноси, то нама не преостаје друго, него да се латимо озбиљних ствари из радикалске недавне прошлости, које озбиљне ствари данас изгледају, и ако су тек пре две године писане, врло, али врло шаљиве.

Под насловом *Политичке „протуве“*, доноси јутарња «Застава» бр. 186. од 1905. г. чланак, који од речи до речи доносимо у потребном изводу, да се види, како је Јаша Томић о себи мислио пре, но што ће пресалдумити у Кошутову странку. Оно боље казује и од «Браника», «Србобрана» и свих српских листова, у колико нам се овде сам српски Кошутовац, Јаша Томић исповеда, како је он мислио о српским Кошутовцима.

Ево шта «Застава» вели:

»Нас су до данас доста вређали и омаловажавали. Овако као што то чини данашња влада никада.

Кад кажем нас, онда ту разумем не само Србе, него и Словаке и Румуне и све друге немађарске народе у Угарској.

Данашња влада дошла је не да се бори с мађарском удруженом опозицијом, него да тргује с њима. Хоће да их купи, и т. д.

Мало даље вели иста «Застава» крајцаруша:

Но ово још није најстрашније. Најстрашније је то, што у исти мах данашња влада рачуна на нашу помоћ. Ми да јој помогнемо, која иде да нас уништи, која сматра, да смо ми само зато добри, да нас у часу ма какве незгоде баци као кост некеме пред ноге и каже: — Ево ти ово па буди миран!

УНИВЕРЗИТЕТСКА БИБЛИОТЕКА

WWW.UNILIB.RS

И опет кажем, жели и очекује да јој ми још помогнемо. Да ли видите, да ли осећате, схваћате, како је то страшно? Не буни ли вам се крв, не дрхћу ли вам живци?

Мађарској удруженој опозицији вели: Ево вам, помађарујте их школама, у војсци, гњечите их још више но до сад на изборима, свиците свако народно обележје с њих. А ми, које тако искрено даје другима, ми да јој помажемо.

Не питам: шта ћемо радити? Али питам само то: Видите ли ви, за какве нас велике поличичке протуве и глупаке држи ова влада, кад може и помислити, да ћемо је ми у томе помагати. За бога шта мора она да мисли о нама?!

Дошло је време, да једаред покажемо како још дотле нисмо спали, докле они мисле. Нека се погађају о нашој кожи, а ми треба да покажемо, да им провидимо све рачуне, али уједно да гурамо напред оно начело, по коме може Угарска једино да буде самостална, уставна, задовољна и измирена.

Признајемо, ветар је почео да дува и завија у ковитлац. Али је позната и истинита она наша народна пословица, да ветар највећма дува, пре него што стане.

Издржали смо све, издржаћемо и ово.»

Па и издржали су! Алал им српско поштење, а образ ће се и тако употребити за опанке опсењених људи из народа, док се не истрезне од радикалског мамурлука.

ПОРАВНАЊЕ ЈЕ СКЛОПЉЕНО.

— Еле после подуже дебате склопљено је поравнање између Угарске и Аустрије.

Прво су министри створили поравнање, за тим ће поравнање створити министре.

— „Задруга трговачких путника“ је аустроугарске министре, узевши у обзир њихово напорно и успешно путовање, које су у последње недеље развили, избрала за своје почасне чланове.

— Погвара се, управи хотела Бристола, где обично угарски министри одседају, кад долазе у Беч да преговарају о поравнању, да ће после перфектуирања уговора, поднети тужбу противу министра Бека и Векерла због laesio enormis (оштете.)

Фигаро.

Злочин у Београду.

(Погибија два Новаковића.)

РАДИКАЛСКОЈ ВЛАДИ.

На крвав се престо село,
Са крвљу се отпочело,
Са крвљу се наставило
Како би се завршило?

Зашт' стварате бруке краљу,
Кад је тешко наћи праљу,
Да опере мрље крви,
И угину у њој црви!

ЦЕЛАТИМА.

Целате је лако наћи,
Јер не мисле крвопије,
Да их може исто снаћи,
Док невина крв вапије.

У КАНЦЕЛАРИЈИ ОСИГУРАВАЈУЋЕГ ДРУШТВА „РОСИЈА“ — У БЕОГРАДУ.

Београђанин: Молим, рад сам да осигурам себе на 5000 динара.

Чиновник: Којој партији припадате!

Београђанин: Контразавереничкој.

Чиновник: Збогом, господине!

Београђанин: Ама...

Чиновник: Ни пет пара чаршијских.

*

БЛАГОСТАЊЕ У СРБИЈИ.

Један из унутрашњости: Рад бих да се осигурам, господине!

Чиновник: На колико!

Један из унутрашњости: На 10 хиљада динара.

Чиновник: Којој партији припадате?

Један из унутрашњости: Либералној.

Чиновник: Можете, господине, али уз клаузулу, да не смете бити под истрагом управи града Београда и не смеју вас убити хајдуци.

Осведочио се.

— Мама се измерила и тепка је 125 кила.

— Но сад сам се бар осведочио да је ваша мама прави терет.

Ю. октобар у Новом Саду.

НАШИ КОШУТОВЦИ.

У Новоме Саду,
Имају „свог Владу“,
Не трпе параду,
Верно служе владу.
Хеј Бала, Бала,
Јеси нека хала.

Полиција славна
Била је исправна,
Права кошутовска,
Чувала је војска.
Хеј Бала, Бала,
Јеси нека хала!

Јуначка је била,
Није се опила,
Никог није била,
Опход угушила.
Хеј Бала, Бала,
Јеси нека хала!

А грађанству милом,
Створила је силом,
Штрајк да се продужи
Тек да нас задужи...
Хеј Бала, Бала,
Кошутовска хала!

НАШИ РАДИКАЛИ.

Радикали, радикали,
Велики и мали,
А што сте се опет
Тако угашкали?
Еј Јашо, Јашо,
Еј тужан Гашо!

Шта је са програмом,
Сиње кукавице?
С општим правом гласа,
Кошутске брњице?
Еј Јашо, Јашо,
Еј тужан Гашо!

Које је издајство
Ово већем твоје?
Не зна му се броја,
Еј бруко моја!
Еј Јашо, Јашо,
Еј, тужан Гашо.

Народом ће ипак,
Опсенар да влада,
Телад ће и даље,
Под ножем да страда.
Еј Јашо, Јашо,
Кошутова снашо!

Стармлади с. р.

ПОСЛОВИЦЕ И ИЗРЕКЕ.

— Афричког племена Зуахели. —

Четрдесет језика, четрдесет су копаља. (Хм, а колико су језика четрдесет и један будак?!)

Брадва.

Мајмун не види своја рођена леђа, него само суседова.

„Застава“.

Прво пролази у „љубави“ време, а после пролази с временом љубав (народна).

Списки Кошутовци.

Кокош сиромашног човека не носи јаја, а ако и снесе, не лежи на њима, ако и лежи, не излеже „пилиће“, а ако их и излеже, однесе их јастреб.

Spectator, власник календара „Свој Своме“.

Бог је два пут погрешно, кад је створио злато — и радикале.

Чешагија.

НИКАД ВИШЕ У ЖИВОТУ!

На конгресу мира, заборављене ствари продају се буд зашто.

Хиљаду празних шампањских флаша.

Осамдесет испушених лула мира.

Шесет изгњечених фотела за спавање.

Четрдесет пари каљача мира.

Седамдесет празних сандука за цигарете.

Две метарске центе макулатуре.

Пет туцади шлофкапа, сасвим нове, једино су у седницама употребљене.

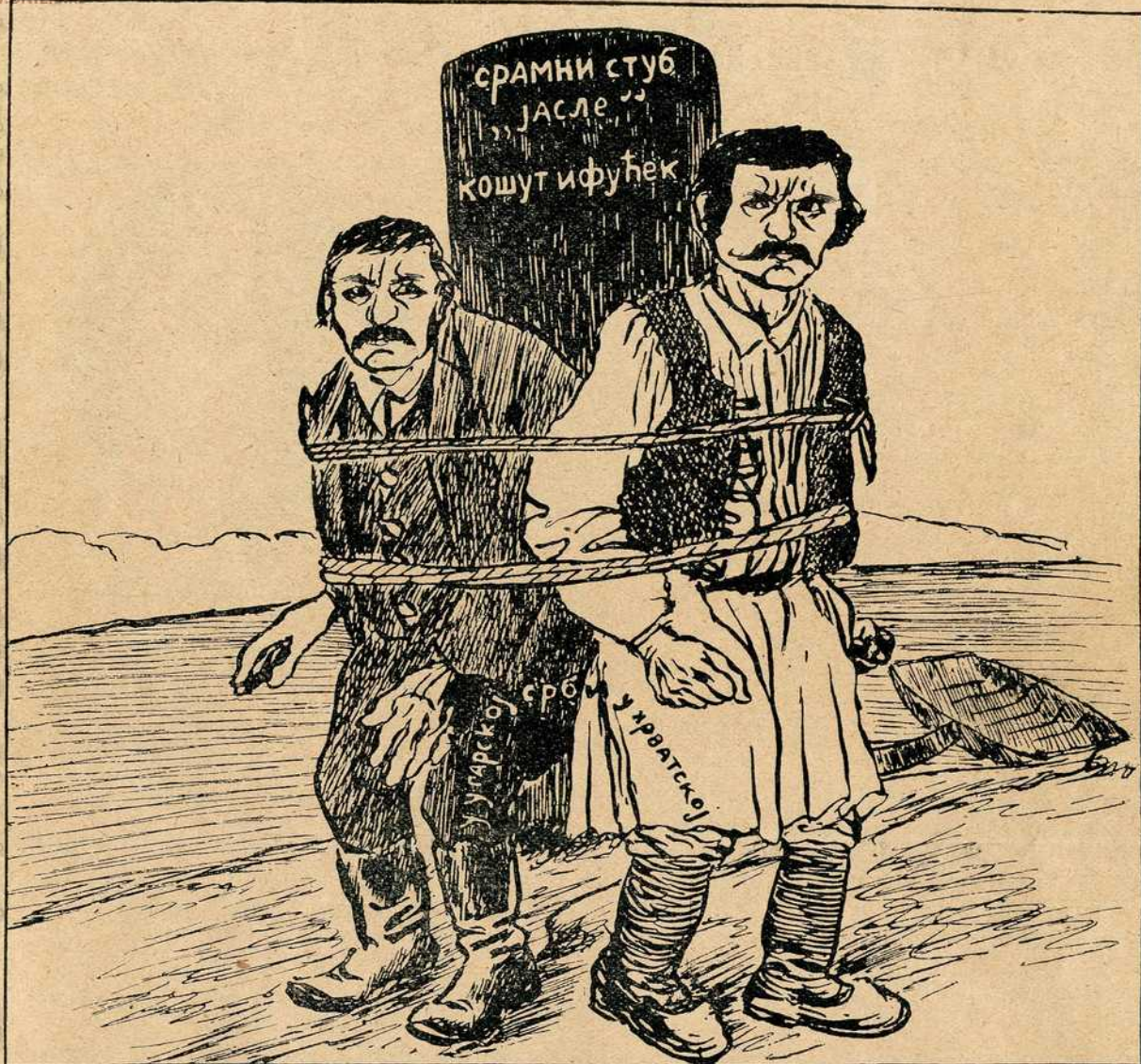
Три литре мироносног мастила — може се употребити и за објаву рата.

Четрдесет празних кутија од ајвара.

Стодвадесет комада шпанске (морске) трске, поклон од шпанског краља, да се испраши конгресу мира.

„Фигаро“.

УНИВЕРЗИТЕТСКА БИБЛИОТЕКА

Одрешене руке у радикала.

Сшаре песме на нов глас.

— Хеј Габоре, Габоре, нестало те до зоре! — српска, народна песма.

— Сеоска сам лола, то већ свако зна, Нема веће лоле, него што сам ја! — пева један радикаљац, који неће своје име да каже. Срамота га.

— Сви су, сви су, ко мој Ђока нису — пева Јаков, подскочицу.

— Ала пара удара! — пева саборском одбору »Српски Глас«.

— »Не дајте заман ту да тужим« просјачка песма из »Распикуће« — пева Др. Ал. (Ч)ивић.

— Гарава, чупава, отвори ми врата! — певају радикали чивутско-кошувачкој влади.

— Скини с плећа пушку шару! — пева ех-управник београдске полиције Церовић.

— Имала сам швалера, ал га ни сам волела! — пева радикалска влада Церовићу.

— Синцирићи звече, еј вала, пева у дуету Церовић и Настас.

— Еј закукала Миланова*) мајка! — пева сва поштена штампа у Србији.

— Где си, дико, где си за толико! — пева својим послеплатницима

Стармлади.

*) Новаковићева, не краља Милана. Пр. Ур.

Вести из места.

Млатњава. Др. Свињарев, опет мори »Заставине« читаоце неком поуком за народ. Др. Миладиновићи су изволели приметити му: море не млати сламу бадава, кад знаш добро да бар наш (радикалски) доктор нема вајде од здрава, ни адвокат од права.

Реформа. Одбор за припређивање народних забава у Новом Саду предложио је председнику радикалске црквене општине да се у порезним парохијалним књигама дода још и ова рубрика:

Добровољни прилози примају се са захвалношћу и биће обелодањени уједно са прилозима народних забава о св. ненађеша.

Доле с казаном. Радикалски антиалкохолни збор решио је једногласно, да се изрече осуда над Миланом Т. Јовановићем због његових најновијих изума у казанима за ракију, — а уједно да се одликује Радован Тунгуз-Поповић, — који је створио народу могућност да се казан учини излешним. (Види »Заставу« Ракија без казана).

Држи се радикалског програма. Син, истог Радована, који је пронашао »Ракију без казана«, а помоћу »Заставе« проналази луде, — био је ових дана у трговини овдашњег једног Србина, и искао је за 2 потуре жигице. Кад му је млада Српкиња пружица »Сри, школске жигице«, а он је бацио натраг и рекао: Ich brauche keine serbischen! (Не требају ми српске!) На здравље ти памет, Herr Babics, — тај вас превазишао!

Рецепт. Један новосадски трговац се размарио и по вас дуги дан пева: »Nézd meg az anyád, vedd el leányát!« (Гледај мајку, а жени се ћерком!)

Наследник. »Пустите децу к мени!« пева једна радикалска мантија у шкришцу.

Из петроварадинске касарне.

Кашлар: (једном војнику, који мало јаче држи уста отворена) Затвори уста, бундаш, јер ћу ти их сад запушити са неколико колица новосадског прашка.

Изложба живине у Београду.

Банаканин: (који тргује са живином из прека.) Је ли истина, да ће бити код вас у Београду 1. новембра изложба живине?

Гца: Оће вала; а што?

Банаканин: Е баш ћу доћи гецо у Београд, док буде та ваша изложба живине, да видим: Настаса Петровића, Церовића, и Пашића.

Др. Шојкић.

Из злочиначке кронике.

(Први стручак из радикалске владавине у Србији).

Стармлади: А да ли види, ти, мали, отиц, чудо невиђено?

Младстари: А што то?

Стармлади: Та мало час прође човек, па без главе!

Младстари: А куда је отишао?

Стармлади: У зграду београдске полиције.

Младстари: Е па то није никакво чудо. Ваљда је човек оставио главу код куће ради сигурности.

БРЗОЈАВИ

уредништву »ЗАСТАВЕ«, Нови Сад.

— Срећа у несрећи. —

Будимпешта. Брзи воз се сударио са теретним возом близу. Срећом Јаша, није био у возу.

Др. Гаврила.

Ватра на железничкој станици.

Др. Гаврила, Будимпешта.

Нови Сад. Железничка станица изгорела. Јаши не фали ништа.

Уред. »Заставе«.

Нови Сад. На железничкој станици изгорела је и табла »позор«! али у колико је Јаши већ прекипело — не прети усљед тога никаква опасност.

Уред. »Стармладог«.

УНИВЕРЗИТЕТСКА БИБЛИОТЕКА

Модерно забављање.

— Кажите ми гђице Сандо ал' искрено, истину. Би ли ви пошли за мене?

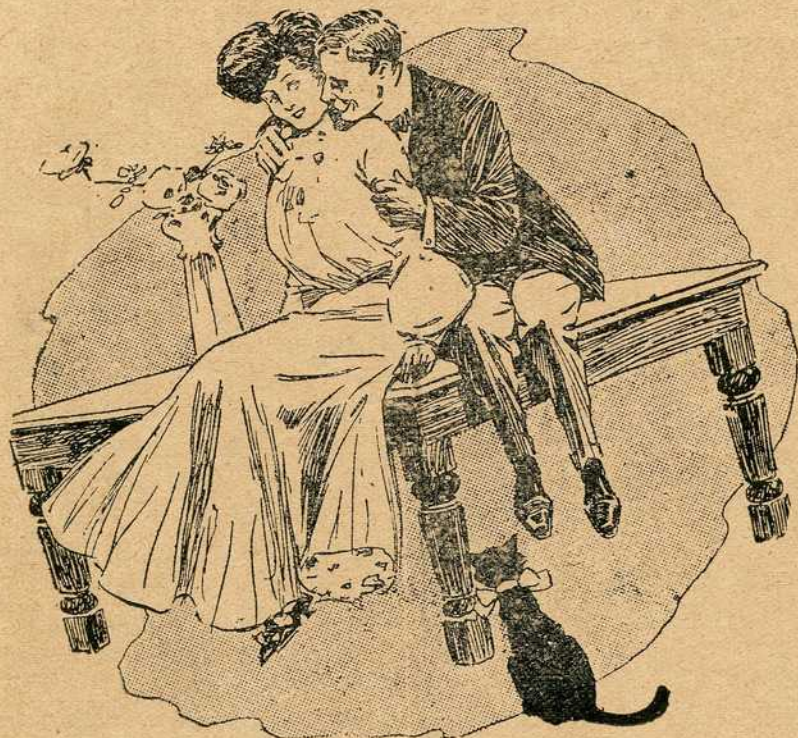
— Искрено, не!

— Но, то ме је умирило, онда Вас и даље могу забављати.

БРАДА И ЛИЦЕ.

— Некада — рече један духовит човек једном своме пријатељу који је имао лепу дугу браду — и ја сам носио браду тако као ти; али чим сам видео какав изгледам у огледалу, одмах сам је смакао.

— А ја — одговори му други намах — некада сам имао лице тако као твоје, али како га нисам могао смаћи ја пустим да ми израсте брада, да бих бар један део прикрио.

Вести са стране.

— Небратски иступ радикала из српско-хрватске коалиције покушао је г. Јаков да оправда пред браћом у Србији. Послао им је једну књигу у *црвеним* корицама и једну у *белим*. Сад спрема још једну у *зеленим*. Ако ни та не помогне, онда ће доћи лично. У то време ће политичари и новинари прогласити опсадно стање и гледаће, да ма куд измакну, — али колима.

— Јављају нам из Пеште да је гроф Апоњи болестан. Лечници му за цео живот забрањивање прање у хладној води. Велика опасност прети. Ако га још један пријатељ мира са севера пољуби, може да са свим охладни.

— При недавном открићу споменика Лаушу Кошуту, држао је говор син Ференц и на крају, кажу, хтео је да заплаче, ал' се брже сетио да већ ради етикеције хофрати не смеју бити осетљиви ни према оцу.

— Радикални посланици из Хрватске и Славоније, који су положили мандате, учествоваће ипак на заједничком сабору, ал' само духом. Телом ће бити код куће, као и угарски им једномиленици.

— Недавно новине јавише, да се аустријски цар расхладио и добио кихавицу. Мађари се ушлашише, пристадоше на све захтеве аустријских министара »у начелу« и потписаше нагоду на — десет година.

— Радикалски орган известио је свој свет,

да се кола, у којима се возио Гаврило, изврнула; у Гаврилу нема шта да се преврне.

— Дознајемо из поузданог извора, да ће за који дан доћи у Нови Сад г. Јакову депутација истераних слушкиња манастирских. На тај их корак навела злоба према кочијашима и бирочима манастирским. Молиће, да се стање упражњене патријарашке, односно владичанске столице продужи што дуже. За то време архимандрити највише пате од нервозе, а слуге ту нервозу највише осећају. Пошто је овде у питању злоба, може се узети као поуздано, да ће им он »благонаклоно« изаћи на сусрет.

— Јављају нам из Даља, да су за сада у цркви сва кандила на свом месту; не фали чак ни оно код десне певнице, у којој учитељ-управитељ поје.

— Из Карловаца нам стиже радосна вест, да још нису сви фондови исцрпени, ма да сваког месеца бар по једно аутономно тело ради.

— Пријатељ један, који чешће долази у Н. Сад, јавља нам, да је сваком слободна шетња испред уредништва »Заставе«. Како се нагодила Аустрија с Угарском, престало је кинети у главног уредника, већ само ври.

— Београдска владина упирача »Самоуправа« нише хиљаду реди лажи о радикалској поштеној влади — а неће ни једну истиниту реч да напише о својим жртвама Новаковићима.

УНИВЕРЗИТЕТСКА БИБЛИОТЕКА

СЛОБОДАН МИСЛИЛАЦ.

Синоћ сам са отеченим челом ступио у редакцију.

— Шта је то? — запита ме један злурадо. —

— Слобо. на мисао — одговорих му. —

— Ала је пунчаста — рече ми он. —

— Оног другог је удубљена, као пљуваоница — одвратим му ја.

— Како — како?

— Па тако, када ме је неко ударио по глави, и ја сам неком разбио главу.

— Чију?

— Та слободном мислиоцу. Како пак не волим много запиткивања, дакле испричаћу вам догађај.

Мирно сам вечерао у малој крчми, када убезекнуто стаде испред мене један господин?

— Како? Ви сте то?

— Не, — одговорим му ја мирно, али он — тако је изгледало — није ми веровао.

— Срећан сам, — рече ми, — да сам у овом свињцу нашао познаника и отмена човека.

— Ја досада још нисам био тако срећан, — одговорим му невино, — али он зато ипак седне поред мене, извади један табак и метне га преда ме.

— Потпишите се.

— Нећу!

— Због чега не?

— Јер није вексла.

— Потпишите само, јер је зато ипак облигација. Улазна изјава у друштвени круг слободних мислилаца.

— Какви је то круг слободних мислилаца.

— Круг, у којем је мисао слободна, који агитује за слободно мишљење. Ви сте тек приврженик слободног мишљења?

— Па зар нема слободног мишљења?

— Па зар има? Па је ли данас слободно, исказати оно, што мислим? Ја на пример мислим, да је сваки трећи, лупеж, сваки поштен човек крадљивац, сваки министар разбојник. Банкари барони, а барони обешчењаци. Мислим, да треба обесити о лампу сваког писца дра-

ма и на усипао гвозђе сваког ћелавог професора. Мислим, да љубав треба да је слободна, јер ни једна девојка није така, да ју је вредно узети за жену. Па је ли слободно мени то гласно говорити?

— Не, — рекох му. — И слободни мислиоци хоће, да све оно некажем, што мислим?

— Да, да!

— Прекрасно, — повичем загрејавши се, — усхићавам се за слободну мисао, потписаћу табак и одмах ћу почети слободно да мислим. Ви сте, господине, највећи марва, с којом сам се икад састао, имате најмање памети, коју сакрива човечја лубања, најб.образнији угурсуз, када узнемирујете с вашим глупостима мирне људе, који вечерају.

— Какав је то говор? — повиче он. —

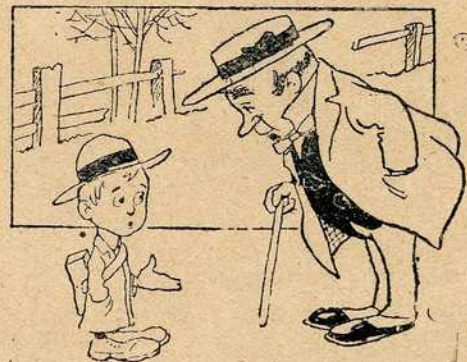
— Слободно мишљење, — одговорим му ја, — ви сте приврженик слободне љубави, јер нема девојке, коју би било вредно узети за жену. Из тога закључујем, да сте ви ожешен човек, а ваша мила жена фанатискиња, која утире пут слободној љубави.

Онда сам ја добро отечено чело, а он рупу на лубањи. Али се зато опет није опаметно.

(Прерада)

Чедо — мира.

Савремено питање и одговор.

Отац (карајући сина): Оћеш ли ме слушати, што ти ја кажем или не? Јесам ли ја твој отац или нисам?

Син (плачући): А откуд ја то да знам!

УНИВЕРЗИТЕТСКА БИБЛИОТЕКА

БУКА и ШУКА.

Бука: Бога ти Шука, је си ли ти читао у »Застави« оно писмо Врачево.

Шука: Јесам.

Бука: Па како ти се свиди та кураж њена

са штампањем писма?

Шука: Јако ми се свиди. Јапанац то зове: каракири!

*

Бука: Него како то да га није штампала у »Врачу«?

Шука: Ваљда због каракири. А Врач тек истом сад почео да цвета.

Бука: Имаш право, обноћ тикве цветају.

*

Бука: Него шта је са химнопевцем Бешевићем, тај се нешто ућутао, као дете у колевци.

Шука: А да му нису наопако опет завезали уста..

Бука: Е, то се њему, као дванаестогодишњем борцу не може догодити!

Шука: Мислиш!

Бука: Да богме, јер су му већ завезана.

Читај Лазићкино писмо, у ком му везује уста — да не говори.

Шука: Нек је живиздрав! Док траје њушке, зобнице бити мора.

НА УЛИЦИ.

Којо: Кад си купио ципеле?

Мојо: Прекјуче.

Којо: А одело?

Мојо: Јуче.

Којо: Када ћеш ми платити пива?

Мојо: Данас.

Којо: А вратити дуг?

Мојо: Можда сутра.

Којо: Кала ћеш испушити другу меницу с мојим жиром?

Мојо: Продужићу ју зацело прексутра.

Којо: Сервус?

Лековита вода и „Застава.“

Пада ми на памет једно збитије са мојим комшијом Швабом, који је преклане јако кашљао. Догрдио је и газди од куће својим кашљањем. Долазио је комшији Чиви и питао га за савет, шта да употреби против кашља. Чива му је препоручио, да „пије будимску воду“ — па ће га проћи кашаљ. Ових дана а ја видим мог Швабу сасвим попустио кашаљ, шта више једног дана, који је био мало ружнији, чекајте биће да је у прошли четвртак било — а мој Шваба са свим ућутао, као дете у колевци.

Но, рекох, шта је, Швабо, ти канда више не кашљеш?

Астан, кашлати, ја ни кашлала, ал' не смем!

Тако „Браник“ „Србобран“ и други свесни српски листови, окупили „Заставу“, па је терају да пише противу Апоњија, противу Кошутоваца: за опште народно право гласа. Кашљала би она сирота — ал не сме. И она се напила будимске горке воде....

У К Р А Т К О.

Судац (*чита заклетву*): Заклињем се...

Сведок: И ја.

РАДИКАЛСКО КОЛО.

— ПАРОДИЈА. —

Коло, коло,
 »Наоколо«,
 Силовито,
 Магловито,
 Заstraшено,
 Заmrшено
 Срамођено
 Мађарено!
 Радикали, брже амо,
 Чардаш да се наиграмо.
 Србијанче, огњу живи
 Шта смо т' радикали криви?
 Ми мрзимо сваког брата
 Па морамо и Хрвата.
 Рваћане, не од лане,
 Увек си без наше мане,
 Радикали ти се презаш,
 Лажама се ловит не даш.
 Ој Босанче стара славо
 За наш програм тврда главо,
 Тврд си дост' за радикале,
 Кој Мађари само хвале.
 Аој Еро, тврда веро,
 Ко је тебе к нама тер'о'.
 Ти си као хитра муња,
 Кошуту се не ушуња.
 Аој Сремче, гујо љута,
 Гулисмо те по сто пута,
 Зашт' се ипак нас не клониш,
 Мора да се ножа бојиш.
 Црногорче, царе мали
 Радикал те не пофали,
 Ножем бијеш,*) к'о брат Јаша,
 Некадања глава наша.
 Игра Јаша као снаша
 Најео се паприкаша,
 Сад је Јаша глава сува
 Кроз њу Мађар, ветар дува.
 Ој соколе Далматинче,
 Стари наш неприпадниче.
 Ој ти красни Дубровчане,
 Наш и данас жељни дане.
 Та шта ј' песма из старина,
 Фондови су чар милина.
 Ој Славонче танано,
 Остави нас лагано,
 Истом си нас спазио,
 Па се одмах згадио.

*) Турке.

Банаћани лагани
 Будите нам одани,
 (И ако смо продани!)
 Јаша свира
 Не да мира,
 Све своје
 У фелер дира.
 Боље јоште малом милом,
 Нег да нас он тера силом.
 Ој Бачвани здраво, здраво,
 Не знаш ко је већи ђаво,
 Издадoste српске школе,
 Ништа за то; он вас воле,
 И ви други дуж Дунава,
 Бежите од радикала.
 И ви други где је Драва,
 Клоните се радикала.
 Кошутувој тегле влади,
 Да их у Даљ он посади,
 Радикалске гладнице,
 Пузавци, улизнице!
 И сви други брже амо,
 Да га једном отцакамо,
 Издаје се спасмо само
 Да ко такви не сканамо!
 Ујују, ју, јују ју!

ДОБРА ЖЕНА.

- Но а сад добро живиш са мужем?
 — Са свим добро.
 — Но томе се баш радујем. Дакле
 оставио се ракије, не пије више?
 — О, не, сад је и мене научио на њу.

Страјк — и поравнање.

Због општег страјка у Н. Саду наш је лист за 3 дана закаснио, те молимо господу претплатнике да нам не замере, а г. г. послеплатници уверени смо да се неће срдити, у толико пре, што смо и ми њих чекали и чекамо два пут по три — месеца, а да не бисмо и даље чекали, то их и овом приликом учтиво молимо, да не страјкују и даље, него нека склопе с нама поравнање, управо изравнање старог дуга, јер поред свег тога, што су нека господа **Срби** добили и опомене, и новчане упутнице по неколико пута, па сад чак и писма — они још једнако страјкују, по енглеској — управо радикалској мегоди против шовенства — ћутањем. Али ми Бога ми не ћемо ћутати ни за љубав Јаше Напеденка, те ћемо лепо отпочети ускорим штампати имена г. г. неплатника, вечнаго воспомененија ради — у »Стармладом« и то масном бојом, а по неки ће, који нам повише дугују, као свеци ући **црвеном** бојом.

Ми не можемо свакоме лично писати, али молимо свакога, који нам дугује, да узме ово као да њему лично пишемо — и нека нам пошаље претплату, коју нам дугује, а нарочито оци, који нам до данас ни паре не послаше, и ако лист уредно примају и читају.

Администрација.

ЛУДА ИЗ НУЖДЕ

Не бијте тако за Бога ман'те
Боље ме у гроб жива саранте!

(Наставиће се не наставило се Бог да!)

ИЗРЕКЕ СЛАВНИХ ЉУДИ.

Скупио их: *Младмлади.*

Македонију не може Европа да умири
— још мање могу ја.

Абдул Хамид.

*

Нисам више магарац!

Јаша Томић.

*

Тресла се брда, родио се миш!»

Ђура Красојевић.

*

Имам и ја коса у глави!

Др. Бранко Илић.

*

Уставне гаранције и изборна реформа
никада се не могу сложити.

Гроф Андраши.

*

»Због болести моје деце, нема дико«.

*»Врач« (завезаних уста,
и 20 хиљада круна прихода)*

*

Буковинска аутономија!

Миша Ђљусин.

*

De lege lata!

Др. Доте Мушицки.

*

»Тајч ципел полка«.

Пишпел Габор.

*

Учесницима на поп-Божином банкету.
Ви сте сви лале (*жулијани*).

Марко Вилић.

*

Ја се праштам од вас, г. Томићу, и би-
раћу се у свом срезу и противу воље ра-
дикалне странке.

Ал. Ив.

*

— »Међу радикалима има не само
убица него и лопова најординарније
сорте!«

Један радикалски владика.

*

(Наставиће се ако Бог да — и г. г.
неплатници пошаљу претплату).

Из мемоара пок Абуказема.

Бравар. Нека судска иследна комисија запита једног трбушастог господина из Руме, каквог је занимања. — »Ја сам бравар« — одговори он. »Молим, реците јасније, јесте ли шлосер или тргујете са својим свињама (бравовима).

Дебела кожа. Апсеници у управи града Београда, после оног разбојничког догађаја са Новаковићима, одали се на занат. Праве врата од коже са образа радикалске владе. Та је, веле, тако дебела, да је не може тане пробити, ако би опет бајаги неки жандарми добили вољу на терање целатског заната.

Измениће је. Пета заповест божја вели: Не уби! — Јест, ал' шта би онда радикали радили, кад не би било слободно убити? — Саборски одбор мисли, да тај »параграф« — измени.

НА ЗНАЊЕ.

Милом и верном Српском радикалском народу.

Јављамо свима Србима, наше странке којима смо обећали новчане помоћи пружити, да због **нешто** не може бити **ништа**, јер смо морали по налогу новог патријарха Св. Јакова и његовог верног слуге Габора издати

860 хиљада круна

итебејским Мађарима, да купе српске земље, а уједно да докажемо Апоњију и Векерлу наш хазафи(х)шаг, и препоручимо се влади за даље ударање шамара чикмежету народних фондова.

Они који су хтели за Америку, нека се крећу. Ми им желимо од срца сретан ајдац.

Радикалски крњи саб. одбор.

Алал му памеш!

10. октобра, кад је полиција показала социјалистама, помоћу војске, своју моћ — на уласку у Хаџић-Светићеву улицу, у којој се налази стан социјалиста, стојало је више полицајаца. У један мах наиђе један књижеварски колпортер, који је носио у руци »шарена посла«, што рекао онај, шерет србијански, разносач регелуше. Кад је полицајац спазио, а он га нападе: »овамо то, и ти тераш политику!« — и зграби му из руку неки »журнал« за женске тоалете. Узалуд је он доказивао писменом полицајцу, да то нису никакве новине, него журнал, полицај му не хтеде дати. Кукавац, мора да је мислио, да је то »Стармлади«.

Овај дупли број смо издали с тога, да 1. октобром може III. четврт почети, идући број излази уредно после 15 дана.

Администрација.

Госп.

Стевану Бешевићу

морално одговорном уреднику »Врача«.

Загреб.

Тежак порођај је сигурна смрт. Једва се и ваш одговор породи. Оно и никакав одговор је одговор. Показује бар своју моралну голоотињу — и паки завезна уста печатом бр. 2800.

Утврдио сам, и признала је г-ђа власница, да »Врач« троши годишње 10 хиљада круна, и 10 хиљада круна је у стању да као најновију вересију кредитира. По томе је оно »нема дико« — лаж за обманути простоту и претплатнике. Рекли сте, да »само покварена и гадна душа може донети таку инфамну лаж, да »Врач« не сме беле прословити о Босни«. Рекли сте да вам кажем ту душу да имате прилике да пљунете на 12-годишњи рад. Изнео сам вам писмо покојног »Врача« — у ком вели од речи до речи: »Врач« не сме ни једног слова зукнути о Калајштини. Да неће ту глупост да чини да пише противу онаке бездушне калајеве владе, јер вели: **нашто ћа прдати** кад се тим »ништа, *ама баш ништа* не постиже! (Еј глупи Петре Кочићу, Кондићу и ви други народни борци, што ћапрдате, и чините ту *глупост*, да противу босанске инквизиторске владе пишете, кад се тим ништа, *ама баш ништа* не постиже). Али наравно тако може говорити само »Врач«, који о себи овако вели: »Зна лупеж да су ми уста завезана, а **руке спутане!**« Шта је писао »Врач« том лупежу, изнећу у идућем броју »Стармладог«.

Утврдио сам на основу тога писма, да Ви *срамно лажете* кад велите, да „Врач“ грѣде тамо Светој Српској идеји, да бодрим оком мотри сваки кутић српски, да чује сваки откуцај Српства, сваки јаук...“ утврдио сам даље да су вам и сада уста везана, и да покушава-те да се извучите и опсените читаоце „Врача“ са грдњом Хрвата у Босни, а о влади која је народне борце вргла у азачке тамнице у место да је ожежете а ви је узимате у заштиту и двосмисленим вицемпоручујете у 19. бр. „Врача“ Српском народу, да се не боји, *јер Коцић и Кондић још нису обешени*. Бајаги није им ништа страшно учињено. — Сваки би на таку службу светој српској идеји пљунуо — а ви лижете и безобразно лажете и даље.

Као сиња кукавица — и ако сам Вас хуљом назвао ако не кажете ко су невалјалци, да ли сви они поштени српски, словенски и румунски листови, који удараше срамни жиг издајства радикалима — или су то радикали — ви под саставленијем феноменалног лажова покушавате да се извучете и никакав одговор не дате, бранећи се: „коме да одговарамо? Зар Вами?“ — и ако сам ја рекао изрично у интересу „Српске свете идеје“ којој ви служите, и јаука Српства, који ваш „Врач“ у сваком кутићу чује. У место одговора опет дрско лажете, да Ви ван партаја стојите, а међу тим бранитеља свег угњетеног Српства дра Полита нападате за то, што брани Српство а о радикалском издајству ћутите — као „извесне женске“. Па и ако знате да Вас не питамо за партаје, него за *Српство и Српску свету идеју* којој Ви служите, јели издата или није?

Ви признајете да радикале по Загребу свакојаким називате, јер имате приватно мненије, а у »Врачу«, који се не меша у партајске ствари и у ком су вам уста везана, морате оно што иначе пљујете, да лижете. Читајте „Политичке протуве“ у којој се Јаков искрено исповеда, ко би били радикали, кад би данашњу коалиционашку владу потпомогали — а они је данас отворено помажу, па изволите и себе у то фино друштво убројати. Што нам не рекосте у »Врачу«, коју, не о партаји него нашем автономном телу, који и опет срамно издаде српски народ, — те кошутувачким Мађарима даде у зајам 860 хиљада круна. Јесу ли вам и ту везана уста?

Баволу Ви служите а не Српству. Покрите ушима тај ваш образ као опанак — па њушку у зобницу те мирно грицкајте зоб, а не ритајте се, кад знате да сте оседлани као магарца.

На ваше остало примеченије о мојој младости, велим вам да сам 1871. год. рођен, а радио сам и радим 20 година на српским сатиричним листовима, у рукама имам писма и од »Врача« и највећег живућег фразера Јакова, у којима ми признају па чак и честитају на сатиричним радовима, а плаћали су исте радове,

који им се сада не свиде и нису им шаљиви, (верујем), једни по 10 круна од ступца, а други 20 круна месечно.

Жао ми је да ваш савет да не доносим оне песме из † „Стармладог“ — ваљда »Стармладог« — не могу примити, а просто из разлога, што су Вам уста везана противу босанске владе, а исте су већином противу исте писане. Наравно да људима ваше багре везаних уста противу босанске владе нису савремене, а нами су савремене, а савремене су сваком Србину, који је иоле у српску појезију посвећен, а не набећен песник као ви, тај зна да то нису из † „Стармладог“ песме — него друге, које због оних, што су вама уста везали, нису могле да допру у Босну. — Ту ми од људи противу босанске владе »везаних уста« савете не при-мамо.

А слике и карикатурне типове и паки противу Босне — оног Швабу, па Кошутовца тражићемо ми свуда — само не у мизерним и богаљастим сликама „Врача“ — а већ и због „везаних“ противу Босне, и радикалског јатаковања недамо се натоциљати. Кад је могла »Застава« целе лањске године из »Мађарорсага« од речи до речи превађати кризу и нигде не споменути да је превод, а Јаков рећи: »нек пише ко хоће и ко може чланке *без новина* Мађарорсага, одакле опширно „материјал црпе“ — тражимо и ми карикатурне слике, које се нами свиђају — а ево одазивамо се вашој жељи, па доносимо и оригиналне слике.

А дотле ћемо приватно и даље слушати ваше мненије — а док у „Врачу“ нештампате оно писмо о везаним устима, и не устанете у „Врачу“ у обрану матерњег језика, срамног издајства радикала, са тако моралним политичким кретенном, који приватно по Загребу своје мненије исповеда, а у свом органу су му уста завезана, са таким политичким губавцем не вреди се разговарати, јер пошто су му уста завезана, као свица радикалским издајцима, можемо само чути од њих неко животињско мумлање — али **часну поштину и отворену реч у обрану угњетеног Српства: не!**

Ту *глушост, каирдање, које ништа не помаже*, — они неће да чине, али ће ти везаних уста јатаци српских издајца и даље лагати да Светој Српској Идеји служе.

Рекао сам да је срећа је што дела дела говоре а фразе једино за Јашине телиће вреде.

Опростите што нисам прикачио оно ваше „Петров“ — јер држим да Вам то не приличи, пре би Вам приличило Јашин.

Оволико за сада а биће тога још. „Еспап ће казати!“

Петар Крстоношић

одговорни уредник „Стармладог“.

НОВА РЕЧЕНИЦА.

Некада се говорило, радикал бити је несрећа, али није срамота. Али данас смо већ дотле дотерали, да је до душе радикал бити срамота — али срећа.

Прота Јеремић.

Позив на претплату.

Овим дуплим бројем се навршује »Стармладом« пола године, од како излази. За то време су могли п. н. читаоци загледаати у душу »Стармладог« — и видети његов правац, — смер, — и начин сатиризања. У ово »пузавачко измењарско доба« — држимо, да је жива потреба нашег листа, који без разлике жигосе све, што је за жигосање, не обзирајући се ни на ког, у колико је лист независан, јер се одржава о свом руву и круву. Истина, Бог не тропи 20 хиљада круна годишње, а и не дао му Бог, да буде у стању толико да тропи, јер би морао бити везаних уста, а »немо дете ни мати не разуме« — једина нам је жеља, се да г. г. претплатници заузму за опстанак листа, код својих пријатеља, па ако не више, а оно сваки може бар једног пријатеља и претплатника наћи, а наш лист би тиме добио јачу материјалну снагу, те би још боље радне снаге могао око себе окупити, а и више и још боље цртеже модерних цртача набавити. Наши претплатници треба да знају, да сваки поједини број »Стармладог« доста и труда и материјалних жртава стаје, па држимо, да би право било, да се за лист мало боље и својскије заузму, отприлике бар половицу онолико, колико се наши »прави пријатељи« труде, да лист онемогуће и угуше, а да и не спомињемо, шта се и каква се све средства употребљују за намећање и протуривање — жалосних разних пузавачких новина. Нарочито би требала наша »активна« омладина да тражи лист, по кафанама, па би и кафеције мало боље припазиле на ону г. г. љубитеље »Стармладог«, којима се наопако допадају »Стармладове« слике, те га редовно по кафанама, каспинама и читаоницама краду..

Молимо дакле сваког г. претплатника који је добио упутницу, да има доброту претплату обновити.

Цена је листу, поред све скупоће око карикатурних илустрација, врло малена. На годину К 8; на пола године К 4; на четврт године К 2.

С поштовањем
Уредништво и администрација
»СТАРМЛАДОГ«.

У т у з и.

— Драга госпођице, зар ме збиља одбијате, зар ћете другом руку дати?

— Жао ме је, ал сам већ верена.

— Мој бол је велик! Али бар дајте ми зрачак наде, зар не би ми знали другу какву добру партију препоручити!?

ОДГОВОРИ УРЕДНИШТВА.

Др. Емилу Гаврили у Будимпешти. Досада сте редовно лист примали, — и нисте га враћали. Сад кад сте добили »љубезно писмо« да платите, а ви нам враћате натраг последња 3 броја. Наравно ви то онако адвокатски рачунате — јефтиније је. А шта је са осталих 7 бројева? Како би било, да поднесемо рачун народним фондовима? Тек није право, да Ви уживате неке југовине — у нас. Зар Вам је мала Босна?

Г. г. *неплатницима*. Стрпите се, доћиће те и Ви на ред. Један по један. Колико да се зна.

Пишпековици, Вршац. Нема ништа. Изволите се претплатити, 20 потура вам стоје на расположењу.

Саграднику у 0. Доста је већ и то жалосно за дотичног хумористу, кад није у стању ништа оригинално да напише, него је јапашао начин нашег листа. Ми признајемо, да је и досада држано радикалских зборова и да је ваша идеја нова и оригинална са изопаченим говорима појединих говорима радикалских опсенара. Али тако вам је то, је лкуцнуо Мојсије штапом и је ли потекла вода, сви јуре по воду. Еле ми начин нашег писања не можемо заштитити од подражавања, јер и ако је нова идеја, није патентом заштићена за »љубитеља« ваше сатире, јер оно и оно са оригиналним епитетима је већ прилепило се дотичном хумористи. Жао би нам било, да због тога одиста престанете за наш лист радити. Ваше ствари се заиста радо читају.

РЕБУС.

РАЗНО СВАЂАЊЕ.

Ко правилно реши овај ребус, и чије се име коцком извуче, добиће бесплатно за целу годину »Стармладог«.

— Чујем да ти је пуница бодесна. Јел опасно?

— Моја пуница је само онда опасна, кад је здрава.

СИТНИ ОГЛАСИ.

Стају 4 круне на пола или 2 круне на четврт године, а лист се претплатницима огласа бесплатно даје.

КВЕЧОВИ И ПРЕСЕ.

Ове пресе су патентиране, а пронашао их је један инженир из Руме. Помоћу истих се дају пресовати по 5 комада људи на квадратни метар. Обратити се на уредништво »Zaszló — reggeli ujság«.

ПРЕСНА И МАСНА КУПУСА.

Ради згодног упоређења имам на продају пресна купуса, отприлике као »Самоуправине« пресне лажи, а масна као београдског »пресбириа« масне лажи.

Иван Иванов Ђујусаревић
футбољанин.

Тикава на продају.

Праве мађарске тикве. Ни у редакцији никаквог »дешета« нема болне.

Јаков Тивкић
препредени бостанџија.

НАЂЕНИ ПРЕДМЕТИ.

На Милетићевом гробу је нађен један наџак (фокош) и једна мамуза. Држи се, да је то Милетићев зет изгубио. Исте ствари се могу код мене у канцеларији подићи.

Валла, фешпан.

„Чучук Стана“ — на киле!

Моју композицију за „Чучук Стану“ пошто због „нешто“ не може да буде ништа — продајем на киле. Понуде ваља слати под шифром: „Отпао од шаргаља“ или „Лукићева партија“.

Какав је парфим најбољи?

По препоруци једног радикалског лечничког кепацитета — најбољи је парфим од паприкаша. Теглица стаје само 32 хиљаде круна.

Доме Мушички
адвокатски апотекар.

ПРВА СРПСКА ТВОРНИЦА

ИСКЉУЧИВО СВИХ СРП. ПРАВ. ЦРКВ. УТВАРИ

Луке К. Алексијевића

У НОВОМ САДУ

препоручује

нов српски народни велики

ИЛУСТРОВАНИ КАЛЕНДАР**„СВЕТИ САВА“**

за год. 1908.

Творница није жалила ни труда ни трошка, који улаже у ово издање, које се штампало у 35.000 примерака, уверена, да ће свако у овом календару наћи **народну читанку**.

Слике су одабране, хартија фина, штампана је читка и чиста. 477 9—

Цена му је само 35 новчића.

Препродавци добијају 33 $\frac{1}{3}$ % попушта.

Даље препоручује

најновије издање Св. икона

на велико и на мало

на хартији, израђених масном бојом по строго српском православном облику и пропису. Израда свих икона је прегледана и одобрена од краљевске српске митрополије под бр. 543. (1905.) и 669. (1906.) у Београду. Цене на велико код парубине од најмање сто комада

у величини 46/34 цм. комад по 40 потура

ове су израђене у сјајној масној лакованој боји

а у величини 50/36 цм. комад по 60 потура

(а ове у масној боји те изгледају као да су на платну). Исто тако препоручује и све друге потребне *црквене утвари*, израђује и позлаћује иконостасе, и Христове гробове као и свете иконе на платну за иконостасе и домове.

Цена је листу: на годину К 8, на $\frac{1}{2}$ године К 4, на $\frac{1}{4}$ године К 2.

„Стармлади“ излази 1. и 16. од сваког месеца. Рукописи се шаљу на уредништво. Претплата се шаље на администрацију „Стармладог“ у Нови Сад (Ujvidek), Хаџић-Светићева улица број 6.

УРЕЂУЈЕ: СТАРМЛАДИ. (Поједини број 30 пот.) Одговорни уредник: Петар Крстоношић.

Власник и издавалац: М. Крстоношић.

Штампариа д. д. Браника, Н. Сад.

НВ. У врсти по 40 пот. икона има ових: Мати Божја, св. Бурађ на коњу, св. Лука, св. Димитрије, св. Никола, св. Стеван Архиђакоп, Архангел Михаило, св. Јован Крститељ и св. Параскева.

У врсти по 60 пот. пак ових:

св. Бурађ пешак (Бурђиц), св. Сава, св. Стеван краљ Дечански (Свети Мрата), св. Тома, св. Арсеније, св. Кузман и Дамјан, св. Петар и Павле, Васкресеније св. Лазара, св. Алимпије Столпник, св. Кирјак Отпелик (Михољдан).

На захтевање шаље свој велики илустровани календар бесплатно.

Лука К. Алексијевић

Нови Сад (Ujvidek — Hungaria).

Златан сат на дар.

Свакоме, ко ми год скупи претплату, на моје дело, које је сад изашло из штампе

ПРОСВЕТНИ НАДНИЧАРИ

растурити књиге и новац пошаље, даћу у место уобичајеног рабата, као награду: на 10 претплатника сат будилник или од никла за џеп, на 20 претплатника сат од сребра за џеп, на 30 сребрн сат за мушке или женске, са дуплим поклопцем, на 40 сат од тула сребра за мушке или женске на 60 претплатника сат за џеп, мали женски од правога злата (14 карата) за мушке и на послетку на 80 претплатника сат од правога злата (14 карата) за мушке.

Цена је књизи 1 круна. Они који мисле поштено, могу књиге и без новаца добити, па тек кад их растурју, да нам новац пошаљу.

Сви сатови се набављају из једне чувене швајцарске фабрике и само услед тога је могућа тако велика награда, што се на књигама уступа 50% попушта, који се даје у роби по сопственом коштању скупуљачима претплате.

Све поруџбине ваља слати на адресу:

Петар Крстоношић

Хаџић Светићева ул. бр 6.